

Arrest

nr. 327 448 van 29 mei 2025
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op haar gekozen woonplaats bij
advocaat F. HASOYAN
Sint-Corneliusstraat 28
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 26 mei 2025 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) van 21 mei 2025.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 mei 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 mei 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 7 oktober 2024 diende verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 21 maart 2025 verklaarde de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) deze aanvraag onontvankelijk. Op dezelfde dag legde de gemachtigde verzoekster ook het bevel op om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Tegen deze beslissingen diende verzoekster een beroep tot nietigverklaring en een vordering tot schorsing in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de

Raad), gekend onder het rolnummer RvV 339 603. Zij diende tevens op 27 mei 2025 een vordering in op grond van artikel 39/85 van de Vreemdelingenwet teneinde dit hangend beroep versneld behandeld te zien. Bij arrest nr. 327 445 van 28 mei 2025 werd evenwel de laattijdigheid van die vordering vastgesteld.

Op 21 mei 2025 legde de gemachtigde van de minister voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) aan verzoekster het bevel op om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door de politie van Gingelom/Nieuwerkerken/Sint-Truiden op 21.05.2025 en in deze beslissing werd rekening gehouden met haar verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Mevrouw(1):

naam: B.

voornaam: A.

geboortedatum: (...)1957

geboorteplaats: J.

nationaliteit: Armenië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

De betrokkene is in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van haar arrestatie.

☐ 13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf.

Betrokkene kwam op 18.04.2024 aan in Griekenland om erna door te komen naar België. Ze diende op 07.10.2024 een aanvraag in toepassing van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 in. Deze aanvraag werd op 21.03.2025 onontvankelijk verklaard hetgeen haar betekend werd op 17.04.2025. Op 19.05.2025 heeft betrokkene een beroep ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). Dat beroep heeft geen schorsende werking. De omstandigheid dat de terugleiding naar Armenië wordt uitgevoerd, belet betrokkene niet haar verdediging in hangende procedures voor de RvV te laten waarnemen door een advocaat van haar keuze, vermits op haar niet de verplichting rust om persoonlijk te verschijnen. Deze advocaat kan al het mogelijke doen om de belangen van betrokkene waar te nemen, te behartigen en de lopende procedures te benaarstigen.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene op 28.11.2024 te Sint-Truiden aangifte heeft gedaan van een verklaring van wettelijke samenwoning met haar Belgische schoondochter. Uit het administratief dossier, blijkt dat betrokkene samen leeft met haar Belgische schoondochter.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest nr. 27.844 van 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). Bovendien, haar intentie tot wettelijke samenwoning, geeft haar niet automatisch recht op verblijf. Het Parket van de procureur des Konings Limburg, afdeling Hasselt heeft op 15.04.2025 een negatief advies gegeven inzake deze verklaring tot

wettelijke samenwoning. De Burgerlijke Stand van Sint-Truiden heeft deze verklaring tot wettelijke samenwoning geweigerd op 24.04.2025.

Uit het dossier van de betrokkene blijkt dat zij geen partner of kinderen in België heeft. Betrokkene woont bij haar Belgische schoondochter. Dit gegeven geeft haar niet automatisch recht op verblijf. Opgemerkt moet worden dat uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat, hoewel de familieband tussen partners en tussen ouders en minderjarige kinderen wordt aangenomen, dit niet het geval is voor de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen, of tussen meerderjarige siblings. In het arrest *Ezzouhdi c. Frankrijk* (13 februari 2001), heeft het Hof eraan herinnerd dat "de betrekkingen tussen meerderjarigen niet noodzakelijkerwijs onder de bescherming van artikel 8 vallen zonder dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan normale emotionele banden". De betrokkene toont een medisch attest dat de constante aanwezigheid van de schoondochter nodig is omwille van medische redenen. Er zijn in het administratief dossier van betrokkene geen medische documenten te vinden, waaruit blijkt dat er gezondheidsproblemen zijn, de noodzaak van een behandeling of opvolging of waaruit blijkt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen.

Betrokkene is op eigen kracht via Griekenland in België geraakt in april 2024. Verder heeft de betrokkene tot op heden geen aanvraag tot verblijf ingediend op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980. Betrokkene zal in het gesloten centrum onderzocht worden door een arts om te kijken dat er geen tegenindicaties zijn voor de repatriëring van betrokkene in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

De betrokkene is een volwassen persoon, van wie mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst. Nergens uit haar dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Bovendien lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst. Zij kunnen haar desgevallend ondersteunen bij haar re-integratie. Ook voor wat betreft haar netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen toont betrokkene onvoldoende aan dat haar belangen van die orde zouden zijn dat een terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou kunnen betekenen.

Een repatriëring naar haar land van herkomst staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties. Betrokkene kan immers contact houden met haar schoondochter door middel van moderne communicatiemiddelen. Zij kan haar gaan bezoeken in Armenië of in elk ander land waartoe zij allen toegang hebben. Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Betrokkene verklaart niet minderjarige kinderen in België te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

□ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

Er bestaat een risico op onderduiken:

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terugdrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene heeft geprobeerd de Belgische autoriteiten te misleiden. Betrokkene heeft getracht een wettelijke samenwoning te bekomen met haar Belgische schoondochter, waarbij onderzoek van het Parket van de procureur des Konings Limburg, afdeling Hasselt uitwees dat uit het geheel van de omstandigheden bleek dat de intentie van betrokkene kennelijk enkel gericht was op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel (advies Parket dd. 15.04.2025). De ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Sint-Truiden volgde dit negatief advies en besliste op 24.04.2025 de wettelijke samenwoning niet te acteren.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 21.03.2025 dat haar betekend werd op 27.04.2025. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken, zie motivatie artikel 74/14, 1° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Betrokkene verklaart dat ze niet kan terugkeren naar Armenië omdat ze voor haar schoondochter wil zorgen. We stellen dus vast dat betrokkene met haar uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoont. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient zij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in Armenië een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

De betrokkene toont een medisch attest dat de constante aanwezigheid van de schoondochter nodig is omwille medische redenen. Er zijn in het administratief dossier van betrokkene geen medische documenten te vinden, waaruit blijkt dat er gezondheidsproblemen zijn, de noodzaak van een behandeling of opvolging of waaruit blijkt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen. Betrokkene is op eigen kracht in België geraakt in april 2024. Verder heeft de betrokkene tot op heden geen aanvraag tot verblijf ingediend op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980. Betrokkene zal in het gesloten centrum onderzocht worden door een arts om te kijken dat er geen tegenindicaties zijn voor de repatriëring van betrokkene in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

(...)"

2. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve moet worden vastgesteld dat de vordering tot schorsing in uiterst dringende noodzakelijkheid, in de mate dat ze is gericht tegen de beslissing tot vasthouding, onontvankelijk is, nu de Raad geen rechtsmacht heeft om hiervan kennis te nemen. Overeenkomstig artikel 71 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) is de beslissing tot vrijheidsberoving enkel vatbaar voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

De Raad wijst er op dat de schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid een uitzonderlijk en ongewoon karakter heeft. De toepassing van deze procedure verstoort immers het normale verloop van de rechtspleging voor de Raad en herleidt de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum. Het beroep op een dergelijke procedure moet dus de uitzondering blijven.

Om relevant te zijn, moet de uiteenzetting die het uiterst dringend karakter van de vordering tot schorsing rechtvaardigt, aantonen dat er een imminent gevaar dreigt dat van die aard is dat de gewone

schorsingsprocedure niet op een efficiënte wijze zou kunnen voorkomen dat het aangevoerde ernstige nadeel zich zou voordoen.

3.2.2. De toepassing van deze voorwaarde

In casu voert verzoekster aan dat zij opgesloten is met het oog op een eerste vlucht met bestemming Armenië. Indien de vordering wordt ingesteld overeenkomstig de gewone schorsingsprocedure, zal de uitspraak onherroepelijk te laat komen om nog enig nut te realiseren aangezien het nadeel reeds gerealiseerd zou zijn. Verder heeft ze ook met de nodige spoed en diligentie gehandeld.

Uit de kennisgeving van de bestreden beslissing, blijkt dat verzoekster in het gesloten centrum van Holsbeek zit. Dit is een bepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering inderdaad op grond van artikel 39/82 § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet wettelijk vermoed. Verweerder betwist de dringendheid ook niet in zijn nota met opmerkingen.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen.

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Teneinde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting die artikel 13 van het EVRM op de staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

Verder benadrukt de Raad dat het onderzoek van het ernstig karakter van een middel zich in schorsingszaken kenmerkt door het prima facie karakter ervan. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat het middel ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrenkt door in de fase van het kortgeding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

Zoals hoger reeds aangehaald, doet de Raad overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoekende partij zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM.

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

Verzoekster voert onder meer in het eerste middel de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM).

Verzoekster geeft eerst een theoretisch betoog en gaat vervolgens concreet in op de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM. Volgens verzoekster heeft de gemachtigde ten onrechte gesteld dat uit het medisch attest dat ze voorlegt zou blijken dat de constante aanwezigheid van de schoondochter zou nodig zijn omwille van gezondheidsproblemen in hoofde van verzoekster. Dit strijdt volgens haar manifest met de inhoud van het medisch attest, aangezien dit attest spreekt over de noodzaak van aanwezigheid van verzoekster omwille van de medische problematiek van de Belgische schoondochter. Ze verduidelijkt dat door het plotse overlijden van haar zoon, de zorg voor haar schoondochter een absolute noodzaak is, nu dat overlijden een psychologische impact heeft nagelaten op het integraal gezien. Haar zoon is op 8 april 2024 overleden. Verzoekster woont bij haar schoondochter, die psychisch kwetsbaar is en medische hulp nodig heeft. Ze neemt die zorg mee op haar en volgens verzoekster heeft de gemachtigde daar onvoldoende rekening mee gehouden, door het voorgelegde medisch attest volledig verkeerd te interpreteren.

Verzoekster vervolgt dat volgens vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) het recht op eerbieding van het gezinsleven ook kan bestaan tussen volwassenen indien sprake is van een bijzondere afhankelijkheid die verder gaat dan de normale affectieve banden. Volgens de Raad van State biedt artikel 8 van het EVRM ook bescherming aan een feitelijk gezinsleven, ook als er geen wettelijke samenwoning is. Volgens verzoekster wijzen de feitelijke afhankelijkheid, emotionele ondersteuning, dagelijkse zorg en gezamenlijke huishouding tussen verzoekster en haar schoondochter op een effectieve gezinsband. Thans houdt de bestreden beslissing onvoldoende rekening met de medische kwetsbaarheid van de Belgische schoondochter. Voorts stelt verzoekster dat een louter feitelijke samenwoning niet voldoende is om een gezinsleven uit te sluiten en dat het feit dat de wettelijke samenwoning werd geweigerd, nog vatbaar is voor beroep bij de familierechtbank. Zij stelt dat ze moet aannemelijk maken een feitelijk gezin te vormen met een Belg of vreemdeling in legaal verblijf en dat er een voldoende hechte relatie moet zijn tussen de vreemdeling en zijn familie. Verzoekster stelt dat dit in casu het geval is, gezien de gevoegde stukken in het administratief dossier. De gemachtigde heeft deze stukken niet afdoende onderzocht. Nochtans stipt verzoekster verder aan in haar verzoekschrift dat het artikel 8 van het EVRM een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek vereist van de zaak en van de omstandigheden waarvan men kennis heeft of zou moeten hebben en dat artikel 8 van het EVRM primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet. Opnieuw herhaalt verzoekster dat de gemachtigde geen rekening heeft gehouden met de belangrijke omstandigheid, zijnde de verleende mantelzorg aan de Belgische schoondochter, zodat de gemachtigde op grove onzorgvuldige wijze te werk is gegaan bij het nemen van de bestreden beslissing.

Vervolgens gaat verzoekster in op artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Ook in het licht van deze wetsbepaling diende de gemachtigde bij het nemen van de verwijderingsbeslissing onder andere met het gezins- en familieleven rekening te houden. Na een theoretische toelichting, stelt verzoekster dat er door de gemachtigde geen zorgvuldig onderzoek naar de concrete situatie van verzoekster en haar zorgrelatie met haar Belgische schoondochter is gebeurd.

Prima facie beoordeling

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS, 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS, 14 februari 2006, nr. 154.954). Het beginsel impliceert dat de overheid met alle dienstige stukken rekening moet houden.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

'1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.'

Hoewel deze bepaling geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor

situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83 en GwH 27 januari 2016, nr. 13/2016, B.8.3.) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

Verzoekster die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van een familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM waarop zij zich beroept. Dit begin van bewijs dient voldoende nauwkeurig te zijn met inachtneming van de omstandigheden van de zaak.

Indien dit is aangetoond, oefent de Raad slechts een wettigheidscontrole uit op de belangenafweging. Hij gaat na of de gemachtigde alle relevante feiten en omstandigheden in zijn belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de gemachtigde zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins/ privé-leven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 17 november 2016, nr. 236.439).

In casu blijkt dat niet wordt betwist door de partijen dat de gemachtigde voor het nemen van de bestreden beslissing kennis had van het medisch attest van dokter S.S. van 18 september 2024 waarin deze arts stelt dat H.M. *"de constante aanwezigheid van haar schoonmoeder B.A. (°(...) 1957) [naam van verzoekster en geboortedatum van verzoekster] nodig heeft om gezondheidsredenen."*

In de bestreden beslissing wordt ook verwezen naar het feit dat verzoekster werd gehoord door de politie op 21.05.2025 en in de beslissing werd rekening gehouden met haar verklaringen. Uit dit gehoorverslag, dat zich in het administratief dossier bevindt blijkt dat verzoekster heeft geantwoord op de vraag *"om welke reden keerde u niet terug naar Armenië?"* *"Omdat ik voor mijn schoondochter wil zorgen."* Op de vraag of verzoekster zelf een ziekte heeft die haar belemmert om naar Armenië te reizen, antwoordt verzoekster *"neen, ik heb geen ziekten"*. Uit het administratief verslag van de politie, dat zich eveneens in het administratief dossier bevindt, blijkt dat verzoekster verklaarde dat zij omwille van de begrafenis van haar zoon naar België is gekomen en vervolgens op vraag van haar schoondochter is gebleven.

In de bestreden beslissing leest de Raad dat de gemachtigde terecht als volgt heeft gemotiveerd: *"Betrokkene woont bij haar Belgische schoondochter. Dit gegeven geeft haar niet automatisch recht op verblijf. Opgemerkt moet worden dat uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat, hoewel de familieband tussen partners en tussen ouders en minderjarige kinderen wordt aangenomen, dit niet het geval is voor de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen, of tussen meerderjarige siblings. In het arrest Ezzouhdi c. Frankrijk (13 februari 2001), heeft het Hof eraan herinnerd dat "de betrekkingen tussen meerderjarigen niet noodzakelijkerwijs onder de bescherming van artikel 8 vallen zonder dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan normale emotionele banden"*.

Beide partijen zijn het er dus over eens, in lijn met de rechtspraak van het EHRM, dat louter samenwonen op hetzelfde adres geen recht geeft op verblijf en dat vooraleer er in het licht van artikel 8 van het EVRM een beschermingswaardig gezinsleven tussen meerderjarige verwanten wordt aangenomen, bijkomende elementen van afhankelijkheid moeten voorliggen, andere dan de normale banden.

De gemachtigde gaat vervolgens over tot een onderzoek naar dit beschermingswaardig gezinsleven en onderzoekt dus de vraag of er bijkomende elementen van afhankelijkheid voorliggen. Hij motiveert als volgt:

“De betrokkene toont een medisch attest dat de constante aanwezigheid van de schoondochter nodig is omwille van medische redenen. Er zijn in het administratief dossier van betrokkene geen medische documenten te vinden, waaruit blijkt dat er gezondheidsproblemen zijn, de noodzaak van een behandeling of opvolging of waaruit blijkt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen.

Betrokkene is op eigen kracht via Griekenland in België geraakt in april 2024. Verder heeft de betrokkene tot op heden geen aanvraag tot verblijf ingediend op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980. Betrokkene zal in het gesloten centrum onderzocht worden door een arts om te kijken dat er geen tegenindicaties zijn voor de repatriëring van betrokkene in de zin van artikel 3 van het EVRM.”

Uit deze motieven kan de Raad prima facie niets anders vaststellen dan dat de gemachtigde inderdaad het attest dat reeds voorlag zeer onzorgvuldig heeft gelezen, zoals verzoekster aanvoert. De gemachtigde gaat er, manifest in strijd met dat attest, verkeerdelijk vanuit dat het verzoekster zou zijn die een medische aandoening heeft, terwijl het de Belgische schoondochter is. Motieven dat verzoekster zelf op eigen kracht via Griekenland naar België is gekomen, geen aanvraag heeft ingediend op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en in het gesloten centrum van de arts waarschijnlijk een fit-to-fly zal krijgen na onderzoek, zijn dus volledig naast de kwestie. Er kan ten overvloede ook niet blijken dat de gemachtigde op zorgvuldige wijze met het gehoorverslag van 21 mei 2025 en met het administratief verslag van de politie heeft rekening gehouden aangezien verzoekster steeds heeft verklaard zelf niet ziek te zijn, doch voor haar Belgische schoondochter te zorgen.

De gemachtigde heeft dus prima facie de beslissing niet op zorgvuldige wijze voorbereid, noch gestoeld op een correcte feitenvinding. Er blijkt evenmin dat de gemachtigde met dit dienstig stuk, zijnde het medisch attest van 18 september 2024, op zorgvuldige wijze heeft rekening gehouden.

Op het eerste zicht blijkt een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verder blijkt om dezelfde reden ook dat de gemachtigde geen zorgvuldig onderzoek heeft gedaan naar het beschermingswaardig gezinsleven tussen verzoekster en haar Belgische schoondochter en dus naar de vraag of er bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen hen zijn. Hij heeft een lezing gedaan van het medisch attest en van het gehoorverslag dat manifest strijdig is met de inhoud van die stukken. Zoals verzoekster aanvoert, is met de medische kwetsbaarheid van de Belgische schoondochter in casu geen rekening gehouden, hetgeen een relevant element is bij de beoordeling van de afhankelijkheidsrelatie.

Een schending van het artikel 8 van het EVRM, dat een zorgvuldig onderzoek vereist, is prima facie eveneens aangetoond.

In de nota met opmerkingen stelt verweerder dat verzoekster de wettelijke grondslag van het bevel om het grondgebied te verlaten niet betwist. Verweerder heeft een punt dat verzoekster inderdaad niet betwist in het Rijk te verblijven zonder houder te zijn van de vereiste documenten, zoals bepaald in artikel 7, alinea 1, 1° van de Vreemdelingenwet. Echter zoals verzoekster stelt, primeert artikel 8 van het EVRM op artikel 7 van de Vreemdelingenwet en dient aldus op zorgvuldige wijze rekening gehouden te worden met het gezinsleven van verzoekster. De Raad leest immers in de aanhef van artikel 7 van de Vreemdelingenwet eveneens *“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag”*, dermate dat ook artikel 7 van de Vreemdelingenwet vereist dat een zorgvuldige beoordeling wordt gedaan in het licht van de internationale verdragen. Artikel 8 van het EVRM is een dergelijke verdragsbepaling.

Verder citeert verweerder uitgebreid uit de bestreden beslissing. Specifiek wat betreft het medisch attest van 18 september 2024 citeert verweerder uitgebreid uit een andere beslissing, met name de beslissing waarin de 9bis-aanvraag van verzoekster onontvankelijk werd verklaard op 21 maart 2025. Hij stipt aan dat die beslissing rechtsgeldig in het rechtsverkeer aanwezig is, omwille van het privilège du préalable-principe. De Raad ontkent niet dat deze 9bis-beslissing in het rechtsverkeer aanwezig is en omwille van voormeld principe wordt geacht rechtsgeldig te zijn. Bovendien werd de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen, waarbij verzoekster de versnelde behandeling heeft gevraagd van de hangende vordering tot schorsing gericht tegen de 9bis-beslissing van 21 maart 2025 (en het bevel van dezelfde datum) op grond van artikel 39/85 van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wegens laattijdig ingediend (RvV 28 mei 2025, nr. 327 445). De Raad kan echter alleen maar vaststellen dat de gemachtigde in de thans bestreden verwijderingsbeslissing, waarover de Raad zich nu in hoogdringendheid moet buigen, een volkomen andere motivering heeft opgenomen aangaande dat medisch attest van 18 september 2024, gestoeld op een volkomen verkeerde lezing van het stuk. De Raad kan dan ook de motieven van de thans bestreden beslissing niet negeren en de motieven van een andere beslissing niet substitueren.

Thans heeft verzoekster ook nog een tweede medisch attest gevoegd aan haar verzoekschrift van 26 mei 2025. In dat attest verklaart een andere arts G.J. opnieuw dat de schoenmoeder, zijnde verzoekster, naar België is gekomen om de zorg op te nemen voor haar Belgische schoondochter, dat verzoekster de enige

mantelzorger voor die schoondochter is, die met een depressie kampt en waarvoor zij nood heeft aan ondersteuning. Dienaangaande stelt verweerder in de nota met opmerkingen dat dit attest nog summierder is dan het attest van 18 september 2024 en geen enkele afbreuk doet aan de oordeelkundige motivering in de 9bis-beslissing van 21 maart 2025.

De Raad moet in het kader van de huidige UDN-procedure omwille van het bepaalde in artikel 39/82, § 4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoekende partij zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM. Het Grondwettelijk Hof heeft bepaald dat dit niet beperkend mag worden geïnterpreteerd. Bijgevolg moet de Raad met dit nieuw medisch stuk rekening houden en kan hij enkel vaststellen dat dit in dezelfde lijn ligt als het medisch stuk dat wel door de gemachtigde gekend was voor het nemen van de bestreden beslissing. Verweerder verwijst aangaande dit nieuw attest wederom naar “de oordeelkundige motivering” in de 9bis-beslissing van 21 maart 2025, waarvan geen afbreuk wordt gedaan, maar de 9bis-beslissing maakt evenwel thans niet het voorwerp uit van huidig geding en het weze herhaald dat de gemachtigde er thans een volledig andere beoordeling op na houdt. Verweerder kan middels de nota geen uitgebreide a posteriori motivering voorzien, die niet in lijn ligt met wat de bestreden beslissing zelf poneert.

Ter zitting geeft verweerder ook toe dat verzoekster een punt heeft dat de gemachtigde zich in de thans voorliggende beslissing heeft vergist wat betreft het medisch attest van 18 september 2024. Hij wijst er evenwel op dat verzoekster eerst een beschermingswaardig gezinsleven moet aantonen, alvorens van een schending van artikel 8 van het EVRM kan sprake zijn en dat dit beschermingswaardig gezinsleven niet blijkt. De Raad moet er evenwel op wijzen dat juist op het vlak van de beoordeling van het beschermingswaardig gezinsleven, en dus of er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen verzoekster en haar schoondochter, de gemachtigde prima facie zeer onzorgvuldig is te werk gegaan. Het procedureel luik van artikel 8 van het EVRM vereist een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van de feiten die voorliggen in het licht van het gezinsleven, en hieraan is niet voldaan.

De nota met opmerkingen doet geen afbreuk aan het voorgaande.

Het middel is in de aangegeven mate ernstig.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

In het verzoekschrift wijst verzoekster opnieuw op haar gezins- en familielevens. Ze verklaart geen gezins- of familielid in Armenië meer te hebben en dagelijks mantelzorg aan haar schoondochter te bieden sedert het overlijden van haar zoon in België. Ze stelt dat de bestreden beslissing hier geen afdoende rekening mee heeft gehouden.

De Raad heeft supra een ernstig middel aangenomen in het licht van artikel 8 van het EVRM, dat een zorgvuldig onderzoek vereist. In dat geval wordt het moeilijk te herstellen ernstig nadeel vermoed (art. 39/82, §2 van de Vreemdelingenwet).

In de nota met opmerkingen stelt verweerder dat verzoekster het nadeel situeert in een vermeende schending van artikel 8 van het EVRM, maar dat dit verdragsartikel niet is geschonden. Dienaangaande kan de Raad verwijzen naar wat hij supra heeft gemotiveerd.

Het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan in deze omstandigheden dan ook worden aanvaard.

Derhalve is voldaan aan alle cumulatieve voorwaarden, zodat de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden bevolen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) van 21 mei 2025 wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Artikel 3

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig mei tweeduizend vijftientig door:

A. MAES, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

T. ALLISON, toegevoegd griffier.

De griffier, De voorzitter,

T. ALLISON

A. MAES